

Prologas

Tą 2000-ųjų naktį

– Jeigu apie tai kalbėsime, tikrai įkliūsime.

Jis patylėjo leisdamas suvokti teiginį, paskui pažiūrėjo kiekvienam iš trijų bendrininkų tiesiai į akis – pirmam, paskui antram, trečiam, tegul apgalvoja įspėjimą patys, jis daugiau burnos neaušins.

Glaudžiu ratu sustojęs ketvertas buvo beatsitokėjantis nuo adrenalino antplūdžio. Ne staigiai, bet pamažėle. Dabar, kai nebegrėsė tiesioginis pavojus būti užkluptiems nusikaltimo vietoje, širdys visiems plakė smarkiau, bet pulsas jau sulėtėjo iki pusėtino. Į drėgną aplinką buvo iškvepiamas vis toks pat karštas oras, tik jau rečiau negu ligi tol.

Užtat nė per nago juodymą nesumažėjo juos kaustanti įtampa.

Jie negalėjo rizikuoti būti pamatyti kartu, bet prieš pasukdami savais keliais turėjo susitarti. Jeigu siekiant santarvės bus pajusta grėsmė, nuo to tik geriau: tai neleis jiems sulaužyti susitarimo laikyti liežuvį už dantų. Jeigu kuris nors nesi laikys tylos įžadų, jam baigsis blogai.

– Nešnekėkit apie tai, – kalbantysis turėjo kupetą raudonų plaukų, augančių tiesiai iš galvos šono. Pro juos persišvie-

tė strazdanotas viršugalvis. – Niekam, velniai rautų, nepasakokit!

Pabrėždamas kiekvieną žodį, jis keletą kartų dūrė ranka į žemės pusę.

– Žinoma, nepasakosim, – kiek nekantriai atsakė vyriausiasis iš būrelio.

Tas, kuris įsijautęs kramtė nagus, išspjovė ką nukandęs ir pritariamai palingavo galvą.

Ketvirtas, jauniausias iš visų, visas tas valandas išliko šaltai abejingas ir stebėtinai ramus. Jis tik gūžtelėjo pečiais, leisdamas suprasti: *Savaime aišku*.

– Jei kuris nors iš mūsų apie tai pasigirs ar padarys kokią užuominą, net juokais, tai sukels grandininę reakciją, ir mus gali...

– Ko tu čia kaip prisuktas vis apie tą patį? – pertarė jį vyriausiasis. – Supratom iš pirmo karto, mums išvis nereikėjo tavo pamokymų.

Griovys, kuriame jie lindėjo, buvo užgožtas piktžolių; dalis jų vešėjo, kitos negyvos gulėjo purve paskandintos naujausio smarkaus lietaus. Griovys buvo mažiau nei pusanthro metro gylio – bjaurus randas, įsirežęs tarp siauro kelio ir pasvirusios spygliuotos vielos tvoros, juosiančios mėšlu dvokiančią karvių ganyklą. Joks vėjelis neišsklaidė tos smarvės, tvankiame ore ji tiesiog laužė nosį.

Ketverto sudaryto žiedo viduryje gulėjo piktinančio pamokslo priežastis – brezentinis maišas, prigrūstas pavogtų pinigų.

Grobis buvo gerokai didesnis, negu jie tikėjosi; ši nelaukta premija džiugino ir blaivė. Atrodė, kad rizika dėl to išaugo, o tai didino įtampą.

Po priekaišto apie tai, kad nėra reikalo mokytį, niekas nesujudėjo ir nieko nepasakė, kol abejingasis jaunuolis nepakėlė

rankos ir nesutraiškė uodo ant kaklo šono, palikdamas kraujo dėmę.

– Iš manęs niekas apie tai nesužinos. Mintis sėsti į cypę man visai nepatinka. Jau ten pabuvojau.

– Nepilnamečių nusikaltėlių kolonijoje, – pataisė jį raudonplaukis.

– Nedidelis skirtumas.

Vyresnysis tarė:

– Apie tai girtūsi tik kvailys. Aš nesu kvailys.

Raudonplaukis apgalvojo jo žodžius, paskui linktelėjo galvą, lyg nuramintas.

– Ką gi, gerai. Dar šis tas. Kai susitiksime gatvėje, elkimės kaip visada. Nesistenkim vienas kito vengti, bet ir labai nesibičiuliaukim. Vienas kitam pamosim, galbūt šnektelsim, nes esam pakankamai pažįstami, bet ne daugiau. Štai kodėl mums pavyks. Mus sieja vien tik šitas.

Jis spirtelėjo brezentinį maišą plienine bato nosimi.

Kito ketverto nario kaubojiški batai buvo be sidabro spalvos nosių. Jais buvo avima ne pasipuikuoti, bet kasdien. Jie ne pirmą kartą buvo aplipę purvu.

Rudi kaubojiški batai kaustytomis nosimis buvo išblizginti prieš jų savininkui lipant į griovį.

Tamsiai mėlyni sportbačiai buvo gerokai nudrengti.

– Pusė metų – ilgas laikas laukti, kol pinigų pasidalysim, – prašneko vyriausiasis įdėmiai žvelgdamas į raudonplaukį. – Kodėl tu tarpu pinigų laikysi tu? Mes taip nebalsavom.

– Nepatiki man jų?

– O kaip tau atrodo?

Jeigu raudonplaukis ir įsižeidė, to neparodė.

– Tu pagalvok. Visa rizika tenka man. Nors pasižadėjom apie tai nekalbėti, jeigu vienas iš jūsų ką nors prasitars, o koks tipas su *ženkleliu* tai užuos ir ims šniukštinti, maišą turėsiu aš.

Kitų trijų neliko nepastebėta, kad jis pabrėžė žodį „ženklelis“. Jie susižvelgė akivaizdžiai parodydami nepasitikėjimą bankininku pasiskyrusiu žmogumi, bet nė vienas su juo nesiginčijo. Jauniausiasis vėl patraukė vienu pečiu – raudonplaukis palaikė tai sutikimo ženklą.

– Kai gausite savo dalį, – tarė jis, – negalit imti švaistyti pinigų kaip pamišę. Jokių naujų automobilių, nieko prašmatnaus, nieko...

Vyresnysis vėl jį pertraukė, šįsyk irzliau:

– Žinai, gali apsieiti be šių savo pamokymų.

– Nereikia įsižeisti. Visa, ką jums sakau, yra priminimas ir sau pačiam.

Raudonplaukis nutaisė raminančią šypsena, bet ji nesiderino su akimis, lyg du skustuvai atspindinčiomis blausią mėnesieną. Tada jis atsigręžė į nagų kramtytoją, kuriam beveik nebeliko, ką kramtyti.

– Kas tau darosi?

– Nieko.

– Tada nustok nervinėsis. Tu krisi aplinkiniams į akis nelyginant raudona neoninė strėlė.

Vyresnysis tam pritarė:

– Jis teisus. Jeigu žmonėms pasirodys, kad nerviniesi, galima sakyti, prisipažinsi.

Nagų kramtytojas atitraukė rankas nuo burnos.

– Aš neišsiduosiu.

Jo Adomo obuolys ko neįstrigo gerklėje ryjant seiles.

– Tiesiog... žinot, – jis pažiūrėjo į maišą. – Vis dar negaliu patikėti, kad mes iš tikro tai padarėm.

– Padarėm, – patvirtino raudonplaukis. – O kai pirmadienio rytą ateisi į darbą ir tau bus pasakyta, kad savaitgalį buvo ištuštintas seifas, turi apsimesti esąs pritrenktas ne mažiau

negu visi kiti. Tik nepersistenk, – įspėjo jis pakeldamas smilių, kad pabrėžtų savo žodžius. – Užteks tyliai pasakyti: „Va-jetau!“ ar ką nors panašaus, rodančio, kad negali patikėti, o paskui laikyk liežuvį už dantų. Nedaryk nieko, kas patrauktų į tave dėmesį, ypač jeigu detektyvai ims klausinėti visus par-duotuvės darbuotojus, o jie tikrai tai darys. Atėjus tavo eilei, tvirtink, kad nieko nežinai ir esi nekaltas, supratai?

– Taip.

– *Supratai?* – piktai pakartojo vyresnysis.

– Be abejo. Žinau, kaip elgtis.

Tačiau net tada, kai sakė suprantas savo atsakomybę, šluostėsi delnus braukdamas juos žemyn aukštyn per kelnių kišką, ir tas gestas neįkvėpė pasitikėjimo kitiems trimis.

Vyresnysis atsiduso.

– O varge!

Nervingasis puolė raminti kitus:

– Klausykit, dėl manęs nesijaudinkit. Įvykdžiau savo už-duotį ir toliau vykdysiu. Tiesiog man truputį baugu, ir tiek. Kad esam tokioje atviroje vietoje, – jis plačiu rankos mostu aprėpė ganyklą ir kaimo keliuką, kuriuo niekas nevažiavo. – Beje, ko mes čia sustojom?

– Maniau, kad pasieksim susitarimą, – atsakė raudon-plaukis.

– O dabar jį pasiekėm, – vyriausiasis iš ketverto ėmė lipti griovio šlaitu ir įspėjamai dėbtelėjo į nervingąjį. – Žiūrėk, visko nesušik!

– Nesušiksiu. Iki pirmadienio aš atitoksiu, – jis liežuvium suvilgė lūpas ir nedrąsiai šyptelėjo. – O po pusės metų mes visi gyvensim kaip inkstai taukuose.

Jie būreliu išlipo iš griovio, bet pasitarimui baigiantis išsa-kyta optimistinė pranašystė neišsipildė.

Iki ryto jų planas nuėjo velniop.

Vienas jų atsidūrė ligoninėje.

Antras atsidūrė kalėjime.

Trečias gulėjo lavoninėje.

O ketvirtas paspruko su grobiu.

I skyrius

Šiandiena

– **V**iešpatie, Arden. Žinojau, kad jis bus nugyventas, bet...
Lisa nusipurtė rodydama, kokia ji nusiminusi, kai pro galines duris įžengė į virtuvę ir apžiūrėjo, kokiomis sąlygomis pastaruosius penkis mėnesius gyveno Arden.

Ši įėjo seseriai įkandin ir išsitraukė kėdę iš po valgomojo stalo. Sėsdamasi pastebėjo nebematanti, kad pati neseniai išblizgino stalviršį. Iki vakar ji irzo dėl tų įpjovų ir įbrėžimų. Šiandien jie jai atrodė visiškai nereikšmingi.

Lisa nesiliovė tarškėjusi. Arden vėl ėmė jos klausytis.

– Liepei patikrinti, ar ta viryklė sandari ir iš jos nenuteka dujos? Ji gali kelti pavojų. Ar yra veikiantis dūmų arba liepsnos detektorius?

„Jie vadinami paruošiamaisiais arba netikrais sąrėmiais. Įsi-vaizduokit, kad tai sąrėmiai, pratinantys jus prie tikrųjų, bet juos pradėsite justti maždaug po mėnesio. O kai pajusite, nereikia dėl jų nerimauti.“

Taip jai sakė akušerė per paskutinę patikrą prieš gimdymą.

Tačiau vakarykščiai sąrėmiai nebuvo netikri. Paaiškėjo, kad tai nėra gimdymo repeticija, ir jie sukėlė nemažą paniką prekybos centro vaisių ir daržovių skyriuje.

Ji nukreipė mintis nuo to ir vėl sutelkė dėmesį į Lisą. Ši stovėjo virtuvės viduryje, alkūnes įrėmusi į šonus, tarsi bijotų, kad netyčia gali paliesti kokį užterštą paviršių.

– Man sakei, kad užimi tik keletą pirmo aukšto kambarių. O kas čia?

Lisa priėjo prie bedurės angos ir pažiūrėjo į valgomąjį ir svetainę už jo. Prieš du dešimtmečius iš jų buvo išnešti visi baldai, išskyrus pianiną, kuris stovėjo ten pat kur visada. Arden nustebo pamačiusi, kad jis vis dar čia, bet spėjo jį čia likus dėl tos pačios priežasties, dėl kurios Lisa jo nepasiėmė jiedviem išsikraustant. Kaip išgabenti tokį griezda?

– Manau, kambariai viršuje tokie pat tušti kaip šie, – pareiškė Lisa. – Neatrodo, kad apskritai čia būni.

Ji žvilgsniu aprėpė visus laiptus, paskui vėl atsigręžė į virtuvę.

– Kur miegi?

Arden galvos mostu parodė į kambarį už virtuvės. Lisa stumtelėjo praviras duris smiliaus krumpliu.

Tai buvo kvadratinė beveidė patalpa su kvadratinio beveidžiu langu. Jų motina Mardžorė naudojo ją kaip sandėlį laikyti kalėdiniais papuošalams, „Goodwill“* skirtiems nešiotiems drabužiams, jųdviejų tėvo retai naudojamoms golfo lazdoms, nešiojamajai siuvimo mašinai ir panašioms daiktams.

Į namą atsikrausčiusi Arden nusprendė čia įsirengti laikiną miegamąjį, užuot naudojusi senuoju savo kambariu antrame aukšte, kad jai nereikėtų laiptuoti laiptais aukštyn žemyn, kai nėštumui einant į pabaigą vis sunkiau paeidavo.

Dabar tai nebebuvo problema.

Kai skausmas persmelkė ją pirmą kartą, Arden paleido iš rankos obuolį, kurį apžiūrinėjo, ir susiėmė už išsipūtusio pilvo.

* Visas pavadinimas – *Goodwill Industries International*, 1902 m. Bos-tone įkurta labdaringa organizacija. (Čia ir toliau vertėjo pastabos.)

*Nors smarkus ir netikėtas sūrėmis atėmė jai kvapą, ji išgąstin-
gai sušuko.*

– Kas nutiko, širdele?

*Ji pasisuko į susirūpinimo kupino balso pusę. Pamatė malonų
veidą ir žilus plaukus, palaidinukę mėlynais ir baltais dryžiais bei
geraširdes akis. Tada ją vėl persmelkė skausmas, smarkesnis už
ankstesnįjį. Jai sulinko keliai.*

– O varge! Jums nubėgo vandenys. Jums prasideda gimdymas.

– Ne! Negali būti. Dar per anksti.

– Kiek laiko jūs nėščia?

*– Dar per anksti! – jos balsas buvo šaižus nuo panikos. – Skam-
binkit 911*, prašau.*

Lisa sakė savo nuomonę apie niūrų laikiną jos miegamąjį:

*– Tiesiog nesuprantu, kodėl nusprendei čia grįžti ir šitaip
gyventi.*

*Arden apstatė kambarį dvigule lova, naktiniu staliuku su
lempa ir komoda – ją pati surinko per dvi dienas. Ji prisiminė,
kaip pajuto pasiekusi didžiulį laimėjimą, ir ėmė įsivaizduoti,
kaip netrukus surinks vaikišką lovytę.*

*Arden virš komodos pakabintas veidrodis atspindėjo Lisos
nusivylimą, kai ji vėl atsigręžė purtydama galvą ir žiūrėdama
į seserį lyg į kokį neiššifruojamą senovinį užrašą.*

– Turi ko nors gerti?

*Nelaukdama atsakymo Lisa grįžo į virtuvę ir atsidarė šal-
dytuvą.*

*– Gerai – dietinė kokakola. Ar labiau norėtum ko nors kito?
Ar dirba ledų šaldiklis?*

*Arden stengėsi sekti greitą Lisos minčių eigą, bet jai trukdė
ryškūs prisiminimai.*

– Jums viskas bus gerai. Gulkitės. Giliai kvėpuokite.

* Bendrosios pagalbos telefonas JAV ir Kanadoje.

Jauna moteris joga skirtais drabužiais atsiliepė į vyresnės moters pagalbos šauksmą. Ji atsargiai pasodino Arden, kol ši atsidūrė kažkokio nepažįstamojo, įsitaisiusio jai už nugaros, glėbyje. Prie jos atsiklaupusi jauna moteris toliau su ja kalbėjo ramiai, guodžiančiu balsu. Bet jos žodžiai nė kiek nepadėjo, nes ją kankino baisūs skausmai ir nė kiek ne mažesnė neviltis.

Iš tos nevilties ji susikišo rankas tarp šlaunų mėgindama sulaukyti savyje gyvybę, kurią jos kūnas bandė pirma laiko išstumti laukan.

Lisa rado stiklines spintelėje, kur jos visada ir buvo laikomos, įpylė kokakolos joms abiem. Atnešusi ant stalo, atsisėdo priešais Arden.

Gurkštelėjusi iš savosios uždėjo delną Arden ant rankos.

– Mažoji sesutė.

Lisa pašnibždomis ištarė šiuos švelnius žodžius su meile, susirūpinimu ir nerimu. Arden žinojo, kad visi šie jausmai nuoširdūs. Lisą glumino, bet ne mažiau ir erzino jos padaryti svarbūs gyvenimo sprendimai.

Lisa kalbėjo:

– Nuo tos akimirkos, kai vakar man paskambinai, aš lyg apkvaitusi. Nežinau, ką prisimeni iš praeito vakaro, bet kai nusigavau į ligoninę, vieną minutę puldavai į isteriją, kitą beveik nereagavai į aplinką. Krausčiausi iš proto. Paskui, kai šį ryt mėginau tave iš ten paimti...

– Jūsų pavardė?

Prie jos palinko moterį jogos aparais pakeitęs greitosios medicinos pagalbos technikas – jaunas, skaitaveidis.

– Arden Maksvel.

– Arden, mes jumis pasirūpinsim, gerai? Kiek laiko laukiatės?

– Dvidešimt dvi savaites.

Jo bendradarbis, iš pažįtos profesionalus kultūristas, matavo jos pulsą, kraujospūdį, temperatūrą, skaičiavo kvėpavimo dažnį.

Juodu paprašė visų susirinkusiųjų atsitraukti, tada paguldė ją ant neštuvų su ratukais ir išvežė iš prekybos centro.

Tiesiai virš galvos kabanti vidurdienio saulė švietė akinamai. Ji matė lyg pro miglą.

Dabar ji nusišluostė ašaras.

Lisa tikriausiai tai pastebėjo, nes nustojo vardyti sunkumus, kylančius išrašant iš ligoninės.

– Noriu pasakyti, kad pirmą kartą gavau galimybę pasakyti, kaip tave užjaučiu. Labai, labai užjaučiu, Arden.

Ji paglostė Arden ranką.

Arden akys vėl pritvinko ašarų. Ji žiūrėjo į nepaliestą savo stiklinę, kur kokakolos burbuliukai veržėsi į paviršių ir jį pasiekę sproginėjo. Kažkas energingo ir gyvo, pranykstančio greičiau nei akies mirksnis.

Greitosios pagalbos automobilyje jai buvo perpjauti ir numauti džinsai. Ją uždengė paklode. Ją apžiūrėjusio jaunojo mediko glotnioje kaktoje pasirodė raukšlės.

Ji mėgino sėstis, kad pamatytų, kas sukėlė jo susirūpinimą, bet kultūristas laikė ją prispaudęs, uždėjęs rankas ant pečių, gana švelniai, bet tvirtai.

– *Mano dukrytei viskas bus gerai, tiesa? – raudodama paklausė Arden. – Būkit geras, pasakykit, kad viskas jai bus gerai.*

Bet dabar tai prisimindama ji nusprendė jau tada žinoti, – kažkokia pirmą kartą nuojauta kuždėjo, – kad jos mergytė oro taip ir neįkvėps.

– Tikriausiai tu nepatikėsi, – nykščiu glostydama Arden krumplius toliau kalbėjo Lisa, – bet aš žavėjauosi tavimi, kad nusprendei gimdyti. Tik nesuprask manęs klaidingai. Pasi-baisėjau, kai papasakojai man apie kūdikį ir ką ketini daryti: grįžti čia gyventi ir auginti vaiką. Sugalvok tu man – čia!

Ji apsidairė aplinkui, tarsi mėgindama rasti neįmanomo dalyko paaiškinimą, užrašytą ant išblukusių sienų apmušalų.

– Elgiesi lyg mazochistė. Ar ši sau pačiai paskirta bausmė kaip nors susijusi su kūdikio tėvu?

Arden paėmė savo stiklinę ir pasistengė, kad jai nedrebėtų ranka, kol gurkštelėjo kokakolos. Stiklinė barkštelėjo jai į apatinius dantis. Ji padėjo ją atgal ant stalo.

Lisa tyliai paklausė:

– Jis vedęs, Arden?

Sesuo nudelbė akis.

Lisa atsiduso.

– Taip ir maniau. Ar jis bent žinojo, kad tu laukiesi?

Iš to, kad Arden nieko neatsakė, Lisa nusprendė, jog jis to nežinojo.

– Na ir gerai, – pareiškė Lisa. – Dabar tu neprivalai jam to pranešti. Jeigu jis nežinojo apie kūdikį, jam nėra reikalo žinoti, koks likimas jį ištiko. Šis tavo gyvenimo epizodas lieka praeityje. Gali pradėti viską iš naujo. Atsiversti naują lapą.

Ji vėl palietė Arden ranką ir švelniai ją spustelėjo.

– Dabar pirmiausia reikia tave iš čia ištraukti. Noriu, kad atsikeltum pas mane, kol sugalvosi, ką nori daryti su savo gyvenimu.

Ji davė seseriai laiko atsakyti, bet ši tylėjo, tad ji kalbėjo toliau:

– Po Voleso mirties mūsų namai atrodo labai tušti.

Lisos vyras, gerokai už ją vyresnis, mirė prieš dvejus metus. Aišku, kad didžiulis, padriko suplanavimo jų namas elitiniame Dalaso rajone atrodė tuščias.

– Žinoma, suteiksiu tau tiek privatumo, kiek tik norėsi, bet Helena netvers džiaugsmu galėdama aplink tave šokinėti. Mudvi su ja tave lepinsime, kol visiškai atsigausi.

Ji nusišypsojo, darsyk patapšnojo Arden per ranką, tada pasižiūrėjo į laikrodį.

– Daug daiktų neimk. Jeigu greitai leisimės į kelią, nusi-
gausim ten iki sutemų. Helena bus paruošusi vakarienę, – ji
jau buvo besikelianti nuo kėdės, bet susilaikė. – Ir, Arden, lai-
ko turi į valias. Neskubėk ir viską apgalvok. Nuodugniai ap-
svarstyk sumanymą prieš imdama jį vykdyti. Nepulk į nieką
stačia galva. Pasakysiu kuo atviriausiai: kai kėleisi į Hjustoną,
turėjau blogą nuojautą, o tuomet nė nežinojau apie tavo san-
tykius su tuo vedusiu vyru. Sutinku: darbas buvo perspekty-
vus, bet tavo sprendimas persikelti kitur man pasirodė impul-
syvus ir pasmerktas nuo pat pradžios.

Gydytojas suspaudė jai ranką.

– *Užjaučiu, panele Maksvel.*

– *Ne.*

– *Jūsų dukrelė gimė negyva.*

– *Ne!*

– *Nekaltinkit savęs. Tai įvyko ne dėl to, kad ką nors padarėt.
Tai buvo nelaimingas atsitikimas.*

Pasmerkta nuo pat pradžios.

Jusdama, kad jos krūtinkaulis tuoj perlūš, Arden atstūmė
kėdę, atsistojo ir priėjo prie plautuvės. Atitraukė užuolaidas
virš jos ir pažiūrėjo į kiemą už namo, kuriame žaisdavo su
Lisa.

Tvoroje trūko lentelių. Žolę gožė piktžolės. Jos motinos
rožių lysvė, kurią ji su tokia švelnia meile prižiūrėjo, virto be-
vaisės žemės lopu.

Ji pajuto iš už nugaros artinantis Lisą dar prieš šiai apkabi-
nant ją per liemenį ir padedant smakrą jai ant peties, kad irgi
galėtų matyti vaizdą.

– Pamenu tą dieną, kai tėtis parnešė namo dvigubas sū-
puokles tau.

Jos vis dar buvo pritvirtintos prie įleistų į žemę betono blo-
kų, bet surūdijo, o vienu sūpuoklių grandinė buvo nutrūkusi.

– Man buvo gal dvylika, vadinasi, tau – dveji. Tau buvo skirta maža sėdynė su skersiniu per juosmenį.

Lisa pasitrynė smakrą į gumbelį, kyšantį iš Arden peties.

– Buvai per maža, kad tai prisimintum, bet tikrai prisime-
ni, kaip išmokiau tave to pratimo ant skersinio.

Užduotis buvo pakibti ant skersinio, paskui perkišti kojas tarp rankų ir po skersiniu, o galop atsiversti atgal. Tuo metu Lisa buvo beveik per aukšta šiai užduočiai, bet pakankamai atletiška parodyti, kaip tai lengva. Ji padėjo Arden atlikti pirmus baikščius bandymus, o paskui paragino ją padaryti pratimą savarankiškai.

Drėgnais iš jaudulio delnais Arden įsikibo į turėklą, giliai įkvėpė ir bandė per jį verstis, bet jai nepavyko; rankos pasileido nuo skersinio ir ji skaudžiai krito ant užpakalio.

Iš savigarbos, užgautos ne mažiau nei sėdimoji, ji sutramdė ašaras. Lisa prisispyrė, kad ji mėgintų dar kartą.

– Rytoj, – suinkštė Arden.

– Ne. Dabar pat.

Antru mėginimu jai pavyko. Lisa taip smarkiai ją apglėbė, kad vos neuždusino. Dabar Arden prisiminė, koks svarbus jai buvo Lisos pritarimas ir tas sveikinimo apkabinimas.

Šeima atšventė jos žygdarbį vakariene jos pačios pasirinktame restorane – aišku, „McDonald’s“.

Ta diena buvo laiminga, vienas iš paskutinių kartų, kuriuos prisiminė Arden, kai šeima buvo laiminga. Praėjus vos keliems mėnesiams jų motina žuvo avarijoje.

Bet jos netektis nebuvo tokia staigi ir netikėta kaip tėvo išdavystė.

Praėjusį kovą suėjo dvidešimt metų, dukart daugiau, negu jai buvo, kai Džo Maksvelas paliko dvi savo dukras, ir niekas daugiau jo nematė. Jo pabėgimas buvo ašis, aplink kurią nuo tol sukosi Arden gyvenimas.

Nevertėjo spėlioti, kokiais žmonėmis būtų tapusios Lisa ir ji ar kokia ateitis jų dviejų būtų laukusi, jeigu tėvas nebūtų jų palikęs, bet jis taip padarė.

Lisa tyliai su užuojauta tarė:

– Tu patyrei siaubingą išmėginimą ir aš nenoriu tavęs spausti, kai esi tokia pažeidžiama. Bet, Arden, šiame name tu neatsigausi, patikėk manim. Buvai jaunesnė, negali suprasti, kaip blogai buvo mirus motinai. Gal ir gali, bet ištrynei tai iš atminties. Aš neištryniau. Aš dar prisimenu. Tėčiui dingus, kai išvykau iš šio miesto pasiėmusi tave, prisiekiau niekada čia negrįžti. Juk žmonės, kurie tuo metu čia gyveno, mus prisimins. Kam tapti paskalų ir spėlionių objektu? Ką jau kalbėti apie tai, kad šiame name viskas aplink tave tiesiog griūva?

Ji perbraukė pirštu per plastikinio stalviršio įtrūkį.

– Daugybę kartų man kilo mintis namą parduoti, bet apimdavo sentimentai galvojant apie motiną šiuose kambariuose, gaminančią valgius virtuvėje, niūniuojančią, kai lanksto skalbinius, ir neįstengdavau prisiversti tai padaryti. Dievas mato: tie pinigai būtų mums pravertę, bet atrodė, kad namą pardavus ryšys su motina būtų buvęs nutrauktas galutinai. Kita vertus, namas priklausė ir tau. Man nesinorėjo už mudvi abi priimti sprendimą jį parduoti.

Ji giliai įkvėpė.

– Bet dabar gailiuosi namo neatsikračiusi – kad nebūtum padariusi tos siaubingos klaidos vėl į jį keltis. Apgavai save ir įtikinai, kad čia tavo *namai*. Taip nėra. Nebuvo taip dvidešimt metų, o be tavo vaiko niekada ir nebus. Esu vienintelė tavo šeimos narė. Popinsiu tave, kol nuspręsi, kaip gyventi toliau.

Ji trumpai, bet stipriai apkabino Arden ir dar akimirką nepaleido.

Arden atsigręžė į ją. Pabučiavo seseriai į skruostą, paskui sulenkė mažylį pirštą ir Lisa susikabino su juo savuoju. Tėvui

jas palikus jiedvi dažnai taip darydavo. Šis veiksmas simbolizavo, kad jos turi tik viena kitą ir kad jų ryšys nenutraukiamai stiprus.

Ilgesingai šypsodamos viena kitai jos stovėjo susikibusios pirštais, tada Arden atitraukė ranką.

– Jau baigei, Lisa?

– Baigiau?

– Baigei man pasakoti, kur gyvensiu ir ką nuo šiol darysiu su savo gyvenimu? Jeigu baigei, malonėk išeiti, – ji įkvėpė kaupdama jėgas. – Jei nebaigei, vis tiek išeik.

Arden vis dar nemiegojo, kai išgirdo gatve privažiuojantį automobilį.

Ji pažiūrėjo į laikrodį ant naktinio staliuko – kelios minutės po pirmos. Mašina šiąnakt pravažiuoja kiek vėliau negu įprastai.

Vos tik sužinojusi, kad laukiasi, ji ėmė kurti planus išvykti iš Hjustono. Nė savaitei nepraėjus ji metė darbą, sumokėjo pinigus pagal nuomos sutartį, atlaisvino butą ir ėmėsi žygių grįžti į gimtąjį miestą.

Nors Pentonas buvo apygardos centras, diduma jos buvo kaimiška, taigi pats „miestas“ buvo mažas ir jame žinios žaibiškai sklisdavo iš lūpų į lūpas. Kiekvienam, žinančiam Maksvelų šeimos istoriją, aišku, buvo smalsu, kas neseniai įsikėlė į namą, kuriame taip ilgai niekas negyveno, tad neilgai trukus visi sužinojo, kas ta gyventoja.

Ji įprato, kad vairuotojai sumažina greitį, paskui išjungtu varikliu pravažiuoja pro namą.

Jai nerūpėjo, kai smalsuoliai žiopsodavo dieną.

Bet vienas pasirodydavo naktį. Kiekvieną. Ji jau ėmė pažinti jo automobilio garsą. Susigriebė, kad net laukia, kol ji

išgirs. Pernelyg dažnai neužmigdavo, kol jis ar ji nepravažiudavo pro šalį. Ne tokios kiekvienos dienos pabaigos ji pageidavo. Ji nepanėšėjo į palaiminimą.

Aišku, ji nė žodeliu neužsiminė apie tai Lisai – ši buvo išpranašavusi, kad apsigyvendama name Arden atgaivins įtarimus, gandus ir spėliones apie jų tėvą bei nusikaltimus, kuriuos jis tariamai įvykdė prieš pradingdamas.

Lisa kaip visada buvo teisi, bet Arden nujautė, kad ši pro šalį vis pravažiuojantį vairuotoją skatino ne smalsumas ir viltis žvilgtelėti į jaunesniąją liūdnamai pagarsėjusio Džo Maksvelo dukrą. Šie naktiniai pasirodymai turėjo kažkokį grobuonišką pobūdį ir tai kėlė jai nerimą.

Bet argi šiandien ji nepasiryžo nesileisti įbauginama?

Ji nusimetė apklotus, išlipo iš lovos ir priėjo prie lango laikydamosi gerokai toli už sienos, kad jos nepamatytų. Jai atrodė išmintinga ir atsargu neleisti žmogui tame automobilyje suprasti, kad jinai apie jį žino.

Namas stovėjo per daug toli nuo gatvės, kad ji įžiūrėtų ką nors daugiau negu automobilio priekinius žibintus. Susilyginęs su namu, jis kaip kiekvieną naktį ėmė šliaužte šliaužti, o greitį padidino tik pro jį pravažiavęs.

Žiūrėdama, kaip užpakaliniai automobilio žibintai už posūkio dingsta iš akių, ji svarstė, ar tik neleidžia savo vaizduotei kai ką nekalta paversti į kažką grėsminga. Gal tas automobilis burzgiančiu varikliu – iki vėlumos dirbančio žmogaus, po pamainos grįžtančio namo.

Bet ji nežinojo jokių krautuvių ar įstaigų šioje miesto dalyje, be to, kokiame darbe dirbama septynias dienas per savaitę – automobilis pravažiuodavo pro jos namą ir savaitgaliais. Jau keli mėnesiai nebuvo nė vienos nakties, kad nebūtų pravažiavęs.

Vien šis reguliarumas kėlė nerimą ir atrodė grėsmingas.

Mėgindama atsikratyti to nerimo, ji sakė sau, kad elgiasi kvailai, ir grįžo į lovą, bet audringos mintys neleido jai užmigti.

Lisa išėjo netyliai.

Po Arden pareiškimo apie savo nepriklausomybę Lisa dar pusvalandį su ja ginčijosi.

– Jeigu Volesas tebebūtų gyvas, mane palaikytų.

Arden nė kiek tuo neabejojo. Svainis jai patiko, jiedviem su Lisa susituokus, jis gerai atstojo jai tėvą – veikia senelį. Ramaus būdo Volesas Bišopas, klestintis komercinio nekilnojamojo turto plėtotojas, nuolatos pasiekdavo sandorių, po kurių abi pusės jausdavosi išlošusios. Daugybę kartų jis užglaistė seserų nesutarimus, bet stengdamasis išsaugoti šeimos darną jis labiau palaikydavo Lisą.

Nors Lisa pasitelkė į pagalbą jo vardą, Arden nė nemanė atsisakyti savo sprendimo likti, tad Lisai galiausiai neliko kitos išeities kaip nusileisti. Išeidama ji pasakė:

– Aš tik noriu, kad būtum laiminga, Arden.

– Aš irgi noriu būti laiminga.

Dabar, gulėdama tamsoje ir spoksdama į lubas, ji pripažino, kad sesuo teisi dėl vieno: būdama suaugusi ji beveik visada veikė pašėlusiu tempu, bet nieko nepasiekdavo. Savojo kelio ji taip ir nerado. Ji buvo sutrikusi ir neturėjo aiškaus tikslo.

Ji mažliai perbraukė ranka sau per pilvą, pasigedama gūbriuko, kuris buvo toks įstabiai naujas, tačiau netruko virsti žavingai pažįstamu.

Kūdikis buvo davęs jai tikslą.

– Bet dabar... – sukuždėjo ji.

Ją persmelkė sielvartas, bet ji neleido jam įsismarkauti. Ji negalėjo leisti savo mintims, savo jausmams susitelkti į prarastą kūdikį. Jeigu leistų, netekties širdgėla atimtų iš jos visas jėgas.

Ji turi vykdyti pradinį sumanymą. Kaip ir mokydamasi to pratimo ant skersinio, ji privalo tai daryti viena ir dabar.

Nors kūnas buvo pervargęs, mintys toliau sukosi, karštligiškai kurdamos planą, kaip pulti namą, kuris dvidešimt metų stovėjo apleistas.

Iki pat savo mirties ji gedės prarastos dukters, bet būtina veikti, judėti, *gyventi*, kol dar ne per vėlu.

Ta paskutinė mintis privertė ją susimąstyti.

Ne per vėlu *kam*?

2 skyrius

Ant metalinės pašto dėžutės, pritvirtintos prie stulpelio palei žvirgždu dengtos prievažos pradžia, buvo šabloninis užrašas „L. Bernetas“. Nors nusigauti čia Arden teko duobėtu, siauru ir dar aplinkiniu keliu, ji vis dėlto atvažiavo, kur ketino.

Iki šiol du mėnesius nuo tada, kai neteko kūdikio, ji daug vargo, bet pešė tiek mažai, kad jai sviro rankos. Ji vylėsi, kad šis apsilankymas pas L. Bernetą tai pakeis.

Ji įsuko į prievažą, sustojo už pikapo dvigubais užpakaliniais ratais ir neišjungdama variklio įvertino namą. Jo architektūra buvo Akadijos* stiliaus, bet tai nestebino, nes šios valstijos ir Luizianos riba ėjo per ranka nuo čia pasiekiamą Kado ežerą.

Vienaukštis pastatas baltu fasadu buvo su tamsiai žaliomis langinėmis ir tos pačios spalvos skardiniu stogu. Jis buvo neprikaištingai tvarkingas ir malonus akiai. Per visą jo plotį ėjo veranda su žemu stogo užlaidu. Verandoje stovėjo tik lakuoto medžio supamoji kėdė aukšta atkalte ir plačiais porankiais. Augaliją sudarė vien žemaūgiai visžaliai krūmai, prieinantys iki pat verandos abipus laiptelių, sumūrytų iš perdirbtų raudonų plytų.

* Sritis Šiaurės Amerikos šiaurryčiuose, kur 1604 m. prancūzai pirmieji įkūrė koloniją.

Arden išjungė variklį. Išlipus ausis ėmė raižyti iš už namo sklindantis šaižus kauksmas. Ji apėjo tanko dydžio pikapą ir pasuko žolėje išmintu taku. Jis vedė palei kairę namo pusę į vidinį kiemą, kur augo aukštos pušys.

Nemažas ūkinis pastatas buvo baltu kaip ir namas fasadu bei žaliu skardiniu stogu. Dvigubi jo garažo vartai buvo pakelti. Ji priėjo prie vienos iš angų ir pažiūrėjo į vidų. Tą baisų triukšmą kėlė diskinis pjūklas. Juo dirbantis vyras stovėjo nugara į ją. Garsas buvo kurtinantis.

– Atsiprašau.

Jis niekaip neparodė ją išgirdęs ir toliau palinkęs virš darbastalio meistriškai pjovė išilgai per vidurį lentą.

– Pone Bernetai! – sušuko ji garsiau.

Jam neatsakius ji nusprendė palaukti, kol baigs. Baigęs jis atsitiesė, apžiūrėjo savo darbą ir išjungė pjūklą. Arden pajuto didžiulį palengvėjimą.

– Pone Bernetai?

Atsigręždamas jis paslinko apsauginius akinius ant kaktos. Ją pamatęs sureagavo, bet kaip, ji negalėjo pasakyti, – judesys buvo toks trumpas, kad būtų jo nepastebėjusi, jei tą akimirką būtų mirktelėjusi.

– Tikiuosi, jūsų neišgąsdinau, – tarė ji. – Sušukau, bet jūs per tą triukšmą neišgirdot.

Jis atlaikė jos žvilgsnį, iš lėto ją nužiūrėjo, paskui nusigręžė ir pasuko pjūklą ant darbastalio. Nusiėmė akinius, nusimovė darbinės zomšines pirštines, padėjo šalia pjūklo ir tik tada vėl į ją atsigręžė.

– Aš jus girdėjau.

Ji nežinojo, ką atsakyti. Jeigu ją girdėjo, kodėl neparodė žinąs, kad ji šalia?

– Aš esu Arden Maksvel.

Ji priėjo prie jo ir atkišo dešinę ranką.

Jis pažiūrėjo į ją taip, lyg dar niekada nebūtų spaudęs žmogui rankos, paskui paėmė išblukusį raudoną skudurą, nusišluostė nuo rankų pjuvenas, tada ranką paspaudė. Trumpai, beveik atžariai.

– Kuo galiu padėti?

Ji nusišypsojo ir nesmagiai nusijuokė.

– Tikiuosi, daug kuo.

Jis jai nusišypsojo, tik kilstelėjo vieną antakį.

Kažkodėl tai netyčia tapo užuomina prie ką tik ištartų jos žodžių. Ji puolė aiškinti:

– Pamačiau jūsų skelbimą. Internetu. Gūgle ieškojau vietos rangovų, buvot jų sąrašė.

– Hm.

Jis tiek tepasakė rodydamas, kad jam ne itin įdomu, ar ji taps jo kliente. Ji aiškino toliau:

– Vakar skambinau ir palikau balso pašte pranešimą – prašiau, kad man atskambintumėt. Tikriausiai jo nepastebėjot.

– Pranešimą gavau. Turėjau daug darbo.

Ji pažiūrėjo į ką tik perpus perpjautą lentą už jo.

– Taip, matau. Turėjau mieste dar vieną užduotį, tad nusprendžiau pamėginti rasti jus čia, nes man buvo pakeliui.

– Pakeliui?

Ji vėl sukikeno.

– Tas kelias buvo labai *vingiuotas*. Nenuostabu: gyvenat labai nuošaliai, be to, vos nepražiopsojau posūkio. Vis dėlto jus radau.

– Jums pasisėkė, kad čia buvau, antraip veltui būtumėt sukorusi tokį kelią.

– Taip, manau, kad man pasisėkė.

– Dabar, kai jau čia esat, ko jums reikia?

– Turiu darbų prie namo, gana didelės apimties. Prireiks nemažai laiko ir daug sunkaus triūso.

Baigęs šluostyti jis šveitė skudurą ant darbastalio.

– Keliems rangovams skambinot iki manęs?

Susigėdusi ji nuleido galvą, paskui, susigriebusi, kad nepri-
valo jam aiškintis, vėl pažiūrėjo jam į akis – kobalto mėlio,
žiūrinčias įdėmiai, tik nedraugiškai šnairuojančias. Buvo jau-
nesnis, negu ji mintyse jį matė, bet nusprendė, kad jį sendina
žilos gijos tamsiuose plaukuose, raukšlės, atsiradusios nuo to
šnairo žvilgsnio, ir nesišypsančios lūpos.

Iš sudėjimo jis išties nepanėšėjo į vyrą, patogiai besijau-
čiantį atėjus amžiaus viduriui. Pilvukas nekypojo virš džinsų
juosmens. Ryškūs bicepsai tempė trumpas juodų marškinėlių
rankoves. Buvo aukštas ir liesas, bet, svarbiausia, atrodė kie-
tas it geležis ir meilus kaip barškuolė.

– Žinot, jis kariavo.

– Ne, to nežinojau.

– Afganistane. Prieš tai Irake.

– Vadinasi, dalyvavo mūšiuose?

– O taip. Kautynių tikrai prisiziūrėjo. Ko gero, per daug lai-
ko praleido kare, jei suprantat, ką turiu galvoje. Bet jis normalus.
Nepavojingas, nepamišęs ar dar koks.

Skelbime buvęs pono Berneto klientas paliko savo pavardę
skambinti dėl rekomendacijos. Arden taip ir padarė. Jis ne tik
pagyrė Berneto meistriškumą ir patikimumą, bet dar ir ne-
prašomas papasakojo apie jo karo tarnybą.

Iš tikrųjų ji *nesuprato*, ką jis turėjo galvoje sakydamas, esą
Bernetas per daug laiko praleido kare. Dabar ji gailėjosi nepa-
prašiusi jo paaiškinti smulkiau.

Gal po karo L. Bernetas tapo nekalbus ir ganėtinai šiurkš-
tus? Kita vertus, gal jis stačiokiškas iš prigimties. Bet jeigu
tik galėjo atlikti jai reikiamą darbą, jai nerūpėjo, ar jis labai
malonus kaip žmogus. Ji juk samdosi žmogų ne tam, kad šis
ją linksmintų.

Jo žvilgsnis buvo skvarbus, bet ji nematė jame nieko pamišėliško. Net atvirksčiai. Ji pajuto sumanumą, nepaprastą atidumą ir didesnę nei vidutinišką įžvalgumą. Mažai kas liktų jo nepastebėta, ir tai šiek tiek ją trikdė. Vis dėlto ji galėjo lažintis, kad jis ganėtinai sveiko proto.

Bet – ir tai svarbiausia – geriausiai jis tiko todėl, kad per pastaruosius du mėnesius ji kalbėjosi su daugybe rangovų, ir jis buvo likęs paskutinis kandidatas darbui atlikti.

Turėdama velionio svainio jai paliktą patikos fondą ji galėjo samdytis bet ką, tačiau laikydamasi principų norėjo apmokėti darbus savo pačios uždirbtais pinigais, skirdama jiems ribotą sumą.

Į jo klausimą ji atsakė šitaip:

– Tiesą sakant, pone Bernetai, aš kalbėjausi su keliais kitais, atitinkančiais reikalavimus.

– Bet jie neturėjo laiko jūsų darbams?

– Ne, aš neturėjau tiek pinigų, kiek jie prašė.

– Todėl paskambinot man.

– Prašom neįsižeisti. Interneto komentaruose sakoma, kad jūs gerai dirbat, esat patikimas ir dirbate vienas. Iš pradžių man tai neatrodė kaip pranašumas.

– O dabar atrodo?

– Taip. Dirbate be komandos, tad pamaniau jus būsiant tinkamu pasirinkimu.

Jis atsirėmė užpakaliu į darbstaļį ir susikišo nykščius į priekines džinsų kišenes.

– Pamanėt, kad pigiai dirbsiu.

Jokios diplomatijos. Jo laikysena buvo įžūli, gal net atvirai karinga. Rankų padėtis ne itin subtiliai pabrėžė jo vyriškumą. Jis atrodė nusiteikęs bendrauti tiesmukai.

Bala nematė.

– Gerai. Taip, pone Bernetai. Pamaniau, kad gal dirbsit pigiai. *Galbūt.*

– Be abejo, dirbčiau pigiai. Bet tam darbui nesu tinkamas. Ji trumpai nusijuokė.

– Prieš tai nusprendamas gal bent jau galėtumėte mane išklausyti?

– Tuščiai gaištume laiką.

– Iš kur žinot?

– Didelės apimties darbai, atimsiantys nemažai laiko? Daug sunkaus darbo? Atrodo, numatėte iš pagrindų rekonstruoti savo namą.

– Daugmaž.

– Neužsiimu tokia rekonstrukcija.

– Gal bent jau ateitumėt pasižiūrėti...

– Aš jį mačiau.

Ji sunerimo. Balso pašto žinutėje ji prisistatė, bet nepasakė nieko apie tai, kur yra jos namas. Staiga prisiminė mašiną, kasnakt pravažiuojančią pro jos namą.

– Žinot, kur gyvenu?

Jis linktelėjo kampuotą smakrą.

Ji valandėlę įdėmiai į jį žiūrėjo, tada lėtai paklausė:

– Kai apsisukot ir pamatėt mane čia, atpažinot, tiesa?

Dar vienas linktelėjimas.

– Iš ko?

– Kai kas buvo man jus rodęs.

– Kur?

– Regis, pyraginėje.

– Net nežinojau, kad tokios esama.

– A... Tada tikriausiai kur nors kitur.

– Kodėl kažkas jums mane parodė?

Jis išsitraukė nykščius iš kišenių, atsistūmė nuo darbastalio, paskui valandėlę žiūrėjo į šalį prieš vėl nukreipdamas žvilgsnį į ją.

– Jūs ta moteris, kuri pateko... į keblią padėtį... tame prekybos centre.